

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Polgár István ügyvéd (....) által képviselt felperes neve (....) kérelmezőnek Kormos Ágnes szabadalmi ügyvivő (....) által képviselt P. Kft. (.....) ellenérdekű fél ellen a Magyar Szabadalmi Hivatal védjegytiltási kérelmet elutasító határozatának megváltoztatása iránt indított ügyében a Fővárosi Bíróság 2010. április 21. napján kelt, 1.Pk.25.939/2009/6. számú végzésével kijavított 2010. március 10. napján kelt 1.Pk.25.939/2009/5. számú végzése ellen a kérelmező 7. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta az alábbi

v é g z é s t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyja.

Köteles a kérelmező az ellenérdekű félnek 15 napon belül megfizetni 25 000 (Huszonötezer) forint másodfokú eljárási költséget.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság végzésében elutasította a kérelmezőnek a Magyar Szabadalmi Hivatal (a továbbiakban: Hivatal) védjegytiltási kérelmet elutasító határozatának a megváltoztatása iránt előterjesztett kérelmét.

Osztotta a Hivatal álláspontját, miszerint az ...3-i elsőbbségű lajstromszámú, „HÁZIASSZONY MÓDRA EXTRA” feliratot tartalmazó ábrás védjegy, amely a Nizzai Megállapodás 29. osztályában a tartósított, szárított és főzött gyümölcsök és zöldségek, zselék, lekvárok, dzsemek, kompótok termékekre biztosít kizárólagos jogokat az ellenérdekű fél számára, a védjegyek és a földrajzi árujelzők oltalmáról szóló 1997. évi XI. törvény (a továbbiakban: Vt.) 3. § (1) bekezdésének c) pontjában és 5. § (2) bekezdésének a) pontjában megjelölt okból nem törölhető a védjegyek közül.

A korábbi lajstromozás nélküli tényleges belföldi használat (Vt. 5. § (2) bek. a) pontja) kapcsán megállapította, hogy illet a kérelmező nem tudott igazolni, mert az általa csatolt nyilatkozat, amelyben a Grafotip Kft. igazolta, hogy 1998. március 9-től gyártott a kérelmező megrendelésére kupakzáró körcímkéket, egyfelől nem tartalmazza, hogy azokon milyen grafikai elemek szerepelnek, így nem hasonlíthatók össze a támadott védjeggyel. Másfelől önmagában a termékcímkék nyomdai megrendelése nem tekinthető tényleges használatnak, az legfeljebb előkészületnek minősülhet. Utalt rá, hogy noha hivatalos tudomása van arról, miszerint a felek között 1.P.24.185/2006. szám alatt folyamatban lévő bitorlási

perben a kérelmező jogsértő termékcímkével megvalósított védjegybitorlása az érintett védjegy tekintetében 2006. májusától kezdődően megállapításra került, ebből még nem következik ugyanennek a termékcímkének az 3-át, tehát a bejelentést megelőző belföldi használata.

A kérelmező tanú meghallgatásra irányuló bizonyítási indítványának mellőzése kapcsán kifejtette, hogy ez nem alapozza meg a hivatali határozat hatályon kívül helyezését, mert a Hivatal helytállóan hivatkozott arra, hogy a kérelmezővel munkaviszonyban álló személyektől pártatlan, elfogulatlan tanúvallomás nem volt várható. Emellett saját megjelölés használatát az ellenérdekű fél számos okirattal támasztotta alá és ennek bizonyító erejét az elsőfokú bíróság okfejtése szerint a tanúk vallomása arról, hogy a '90-es évek első felében a kérelmező pontosan milyen ábrákkal díszített termékcímkét használt, nem dönthetik meg. A kérelmezőnek azon hivatkozásával kapcsolatban, miszerint az időmúlás miatt iratokat már nem tud csatolni, megjegyezte, hogy a 2002-ben folytatott levelezésből a kérelmező tudomást szerzett a tárgyi védjegyről és a törlési eljárást már ekkor megindíthatta volna.

A rosszhiszemű védjegybejelentés (Vt. 3. § (1) bek. c) pontja) körében kifejtette, hogy ennek megállapításához az ellenérdekű fél bejelentéskori tudattartalmát kell vizsgálni, akinek csak akkor lehetett tudomása arról, hogy a megjelölés mást, adott esetben a kérelmezőt illeti, amennyiben a kérelmező a megjelölést ekkor már saját termékein használta vagy a felek a tudomást megalapozó egyéb kapcsolat álltak egymással. Ilyen bejelentést megelőző kérelmezői használatot az elsőfokú bíróság a fentiek szerint nem látott megállapíthatónak. Továbbá nem találta a törlés megalapozására alkalmasnak annak a tényét, hogy az ellenérdekű fél a kérelmező által használt megjelölést 2002. márciusában már ismerte, mert ez nem bizonyítja, hogy ez számára a bejelentéskor is ismert és a kérelmezőhöz köthető volt.

A kérelmező fellebbezésében elsődlegesen a végzés megváltoztatásával a védjegy törlésének elrendelését kérte, másodlagosan az elsőfokú végzés hivatali határozatra is kiterjedő hatályon kívül helyezését indítványozta.

Előadta, hogy nem zárható el a tanúk meghallgatásának, mint lényeges bizonyítási eszköznek a lehetőségétől. A tanúk meghallgatásának a bizonyítási eljárásból történt kirekesztése azt eredményezte, hogy a tényállás részben felderítetlen, mert tisztázatlan maradt, hogy a felek közül kié a korábbi használat, ami maga után vont a született hivatali és bírósági határozatok megalapozatlanságát. Érvelése szerint, mivel a tanúk azt fogják alátámasztani, hogy a kérelmező már 1990-től használta saját árumegjelölését, ebből eredően az ellenérdekű fél 1997-től kezdődő használata csakis rosszhiszemű lehet, hiszen a piacra már hét éve más által bevezetett, széles körben ismert megjelölést alkalmazott, majd kért védjegyjogtalom alá helyezni.

A végzésben felhívott ítélet kapcsán utalt rá, hogy az nem jogerős, mivel éppen a törlési ügyre tekintettel a per tárgyalását az ítéltábla felfüggesztette, továbbá

aggályosnak találta, hogy a bíróság ugyanazon tanácsa saját maga dönthet-e a jogvita előkérdésének minősülő ügyben. Hangsúlyozta, hogy az ellenérdekű fél az eljárás során soha nem tette vitássá azt, hogy a kérelmező 1998. március 9-től használta a saját címkéit, hanem a maga korábbi használatára hivatkozott. Végül megjegyezte, hogy sem az ügy terjedelme, sem bonyolultsága nem indokolta 10 munkaóra ráfordítását, így a megállapított eljárási költség nyilvánvalóan eltúlzottnak tekinthető.

Az ellenérdekű fél fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú végzés helybenhagyását indítványozta, annak helyes indokaira tekintettel. Kiemelten hangsúlyozta, hogy az eljárással a kérelmező csupán időhúzásra törekszik, erre irányul a tanúk meghallgatására irányuló indítvány is, és közben zavartanul forgalmazza a termékeit a védjeggyel összetéveszthető címkékkel, amelyek egyre több kereskedelmi egységben jelennek meg. Ráadásul a felek termékei a polcokon egymás mellett vannak kirakva, ami hatalmas forgalomkiesést jelent az ellenérdekű félnél. Kérte, hogy a másodfokú bíróság állapítsa meg a kérelmező rosszhiszemű pervitelét és kötelezze őt az eljárási költségek mellett pénzbírság fizetésére is.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság megfelelően feltárt tényállást követően helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a kérelmező által hivatkozott okból, a Vt. 3. § (1) bekezdésének c) pontja szerinti rosszhiszeműség és 5. § (2) bekezdésének a) pontjában írt korábbi használat alapján a védjegyoltalom törlésének nincs helye. A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú végzés helyes indokaival is, ahhoz - azok megisméltése nélkül - kizárólag a fellebbezésben foglaltakra tekintettel fűzi az alábbiakat.

A másodfokú bíróság a tanúk meghallgatásának mellőzését nem találta olyan lényeges eljárási szabálysértésnek, ami az eljárás megisméltésére adna okot. Az elsőfokú bíróság az ellenérdekű fél által a saját korábbi használatának igazolására szolgáltatott okirati bizonyítékok (gyártmánylapok, termékforgalmazási számlák, körcímkék nyomtatási költségét és szállítását igazoló számlák, stb.) alapján, a Pp. 206. § (1) bekezdésének megfelelő mérlegelés eredményeként jutott arra a helyes következtetésre, hogy azokkal szemben a kérelmező alkalmazott tanúinak a meghallgatásától sem várható ellenkező eredmény.

A kérelmező az ellenérdekű fél részéről 3. napján bejelentett „HÁZIASSZONY MÓDRA EXTRA” szavakat feltüntető ábrás védjegy törlését egyrészt arra alapítva kérte, hogy ő az ábrás megjelöléssel már 1998. márciusában nagy mennyiségben rendelt meg termékcímkéket, amit az előállító G. Kft. igazolásával, illetve számlával kívánt alátámasztani és különféle ízesítésű dzsemek termékcímkéjéről készített színes fotókat is csatolt a hivatali iratokhoz. Másrészt állította, hogy már az 1990-es évek elejétől alkalmazta „Bogica” nevű termékeinek címkéjén a védjegy szerinti félköríves, gyümölcskoszorús ábrázolási módot és egyéb okirati bizonyíték híján

erre kérte meghallgatni tanúként ügyvezetőjét és termelési igazgatóját, amit azonban sem a Hivatal, sem az elsőfokú bíróság nem látott szükségesnek.

Az elsőfokú bíróság helyesen utalt arra, hogy a G. Kft. ügyvezetőjének az igazolása nem alkalmas a kérelmező korábbi használatának igazolására, mert az - amellet, hogy a tényleges használatot a címke 1998. márciusi megrendelése nem igazolja - nem tartalmaz semmilyen információt arra nézve, hogy az általuk a kérelmező megrendelésére legyártott kupakzáró címkék milyen külső jellegzetességeket hordoztak, holott e nélkül nem végezhető el annak a vizsgálata sem, hogy miként viszonyul a kérelmező megjelölése a törölni kért védjegyhez. A kérelmező által csatolt fotókról pedig nem állapítható meg, hogy azok a címkék mikori állapotát tükrözik. Ezen túl a címkék első megrendelésről szóló irat - korábbi más megrendelések igazolásának hiányában - a dátuma folytán is kétséget ébreszt abban, hogy a kérelmező a megjelölést azt megelőzően is használta már.

A kérelmezőnek az a további előadása, miszerint a félköríves, gyümölcskoszorús ábrázolási módot az 1990-es évek elejétől használja, tanúbizonyítást azért nem igényel, mivel egyes azonos motívumok korábbi használatának esetleges igazolása nem elégséges a törlési kérelem megalapozásához. A Vt. 5. § (2) bekezdés a) pontja értelmében a bejelentett ábrás megjelöléssel azonos megjelölés korábbi használata jelent lajstromozást akadályozó körülményt, az attól eltérő ábrázolás alapján nincs mód a védjegy törlésére, és önmagában a Vt. 3. § (1) bekezdés c) pontjának alkalmazásához szükséges csalárd szándékot sem igazolná. Ezért az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy egyéb bizonyíték hiányában a tanúk vallomása alapján sem lehetne aggálytalanul megállapítani a védjeggyel azonos megjelölésnek a bejelentést megelőző más általi tényleges használatát, illetve a bejelentés rosszhiszeműségét.

Alapítanul sérelmezte a kérelmező, hogy az elsőfokú végzés utalt a felek közötti, jelenleg felfüggesztés alatt álló bitorlási perben született őt marasztaló tartalmú ítéletre. E körben a másodfokú bíróság arra mutat rá, hogy a megváltoztatási kérelem elutasítása nincs összefüggésben a perben hozott döntéssel, az elsőfokú bíróság csupán egyéb érvei alátámasztására utalt a perben hivatalosan tudomására jutott tényállási elemekre, de érdemi döntése ezek elhagyása mellett is helytálló. Ami pedig a kérelmezőnek a döntéshozatal tekintetében előadott aggályait illeti, a Vt. 78. §-ának (1) bekezdése, illetve 95. §-ának (1) bekezdése védjegy ügyekben a Fővárosi Bíróság kizárólagos illetékességét írja elő, így nem tehető kifogás tárgyává az eljáró tanács kompetenciája. Egyidejűleg megjegyzi a fellebbviteli bíróság, hogy az iparjogvédelmi ügyek specializált, kizárólagos illetékesség alapján történő elbírálása éppen a felek érdekeit szolgálja.

Az eljárási költség kérdésében sem osztotta a másodfokú bíróság a kérelmező álláspontját, a megállapított 10 munkaórát a szabadalmi ügyvivő tevékenységével, munka ráfordításával arányban állónak találta, ezért nem látott módot az elsőfokú bíróság által megállapított összeg mérséklésére.

Alaptalanul indítványozta az ellenérdekű fél a rosszhiszemű pervittel kapcsolatos jogkövetkezmény alkalmazását, mivel arra nem ad alapot, ha a kérelmező a Vt-ben biztosított jogaival élve a védjegy oltalomképességét vitatva törlési eljárást kezdeményez.

A kifejtettekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság végzését a Vt. 79.§-án és a Pp. 259. §-án keresztül alkalmazandó Pp. 253. §-ának (2) bekezdése szerint, lényegben helyes indokai alapján helybenhagyta.

A sikertelen fellebbezés folytán a kérelmező köteles az ellenérdekű fél másodfokú eljárási költségét megfizetni a Pp. 78. § (1) bekezdése értelmében, amelynek mértékét a másodfokú bíróság a 24/2004. (VI.30.) IM rendelet 2. §-ában foglaltaknak megfelelően állapította meg.

Budapest, 2010. november 30.

Dr. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

Dr. Pullai Ágnes s.k.
s.k.
előadó bíró

Dr. Békefiné dr. Mózsik Tímea
bíró

A kiadmány hitelül:
bírósági ügyintéző